

Dorel SCHOR

SCHIȚE UMORISTICE (99) – BANCNOTA DE UN MILION

În cercul nostru de cunoscuți și prieteni, domnul Oițerman și activul antreprenor Plotchemacher sunt considerați oamenii cei mai avuți. Nu că alții s-ar putea plânge, ferească Dumnezeu, că nu au ce să dea de mâncare copiilor, dar ei sunt cu o treaptă, sau cu două, sau cu trei trepte deasupra noastră. În legătură cu averea și cu puterea banului, domnul Ghezuntertoit a povestit nu de mult, pe scurt, conținutul nuvelei lui Mark Twain „Bancnota de un milion de lire sterline”, ajungând în mod firesc la concluzia: În zilele noastre, așa ceva nu ar mai fi posibil!

Exact la punctul ăsta am dorit să ajung, pentru că uitați-vă ce a urmat. Domnul Oițerman, care călătorește mult prin lume și a fost la Hong Kong și în Belgia și chiar în Andaluzia, a fost de părere că un băiat deștept se poate descurca de minune având acoperirea unui cec consistent. Iar Plotchemacher l-a contrazis. Așa că, din vorbă în vorbă și din discuție în discuție, s-au decis să repete experiența, au completat două cecuri grase și l-au ales pe Șimon Șeinerovici ca erou. Bineînțeles, au întocmit un proces verbal cu martori, iar Șimon a jurat și a semnat că va aduce banii înapoi.

Exact peste o săptămână, Șimon s-a întors în mijlocul nostru, puțin obosit, dar îngrășat și a depus pe masă cecurile primite.

- Nu se poate! a strigat Plotchemacher. Precis ai stat la o rudă.
- Poate îmi faci cunoștință cu așa o rudă darnică, a spus Șimon.
- Atunci, Oițerman te-a finanțat în secret...
- Nu merita pariul, a pufnit Oițerman. Și în plus, am fost plecat în Laponia în săptămâna asta..
- Lăsați omul să vorbească! am intervenit noi, referindu-ne la Șimon Șeinerovici. Să ne relateze cum s-a descurcat...

Șimon și-a aprins o țigară. a așteptat să fie liniște și a vorbit plin de importanță.

- De cecurile voastre nici nu m-am atins. Mai mult m-au încurcat, că m-am temut să nu le pierd. Condiția pariului a fost să rezist o săptămână fără să cheltuiesc un ban. Poftim, m-am întors cu cecurile. De procedat, iată cum am procedat. Dimineața intram la o instituție publică, de preferat una cu mai multe etaje. Căutam imediat camera de ceai. Acolo îmi făceam, cu aerul cel mai natural, o cafea, solicitam lapte și, de regulă, găseam în frigider ceva brânză, sau în dulăpaș niște biscuiți. Nimeni nu m-a întrebat

niciodată nimic. Pe la zece intram la un supermarket unde nu există zi să nu se lanseze un produs nou. Așa că gustam câteva mostre, cu bunăvoință, lansam un compliment și mai gustam o dată. La prânz intram la o sală de petreceri unde se sărbătoresc botezuri și alte alea. Dar adevăratele festinuri se petrec seara, la nunți. Totul este să apari la ora de vârf, împreună cu rudele de ambe sexe, să strângi câteva mâini și să plasezi un plic elegant... Fiecare crede că ești invitatul celorlalți.

- Deci ai dat cecuri, sughiță Plotchemaher.

- Asta a fost singura mea grijă, nu cumva să scap un cec adevărat... Am dat plicuri, nu cecuri. Așa că asta e, domnilor, luați-vă cecurile și spălați-vă pe cap. Cu ele!

Dorel SCHOR
Tel Aviv, Israel
28 decembrie 2016